

přednost formulovanému právu mezinárodnímu. Pro postupnou kodifikaci materiálního práva mezinárodního mluví rostoucí zájem na dobrém fungování rozhodčího a soudního řízení, neboť bez jasných materiálních předpisů mezinárodních lze těžko očekávat od mezinárodního procesu toho výsledku, jaký může přivoditi pevně vybudovaný systém práva mezinárodního. Je-li i zdokonalení materiálního práva mezinárodního cestou jeho kodifikace předpokladem pro zvýšení mezinárodní bezpečnosti států, pak problém kodifikační je životním problémem států menších, jež svou bezpečnost staví v první řadě pod ochranu práva mezinárodního. Lze proto dobře chápati, že i pro náš stát je postupná kodifikace práva mezinárodního předním problémem jeho mezinárodní politiky.

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

K poměru mezi nemoc. pojišťovnou, lékárnou a pojištěncem.

Nemocenská pojišťovna X poukázala svého člena, aby si vzal na její účet v lékárně lék. Pokladna odepřela zaplatiti lékárníkovi účet a lékárník zažaloval přímo nemocného člena. Nejvyšší soud potvrdil zamítnutí žaloby. V důvodech se praví: Nemocenská pojišťovna vydává podle svých stanov svým členům léky prostřednictvím lékáren, jež určila, a činí tak dvojím poukazem. Jednak dává poukaz lékárníkovi, aby vydal léky na její účet jejímu členu, jenž poukázku přinese, a jednak poukazuje svého člena, aby si vzal na poukázku lék v lékárně na její účet. Tím, že lékárník vydal léky členu pokladny, přijal a splnil poukaz daný mu pokladnou, může žádati náhradu toho, co splnil na základě poukazu, od poukazující pokladny, na jejíž účet lék vydal. Bezprostředního právního poměru mezi lékárníkem a členem pokladny není. Zejména tu není poměru z tržové smlouvy. Vždyť člen pokladny neuzavírá smlouvu kupní předložením poukázky v lékárně a přijetím léku. Neujednává kupní ceny, ani se po ní neptá a lékárník mu ji nesděluje; přijímá jen léky, jež mu poukazuje pokladna. Lékárník může tedy žádati náhradu jen na poukazující pokladně, nepřekročil-li daný příkaz. V daném případě měl býti poukaz napřed schválen představenstvem pokladny. Vydal-li lékárník léky bez tohoto schválení, jehož nutnost mu byla známa, pochybil, neboť překročil tím

příkaz daný mu nemocenskou pokladnou. Učinil tak tedy na svůj vrub a na své nebezpečí, že snad potom nedosáhne náhrady nákladu od pojišťovny. Přímého nároku na zaplacení tržové ceny léku proti nemocnému členu pojišťovny však nemá.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 14. září 1928
Rv I 1891/27 R.

K zákazu kumulace žalob podle § 15, odst. 3. zák. proti nekalé soutěži.

Proti firmě A. byla dne 25. května 1929 podána žaloba zdržovací odborovou organizací krejčovskou pro inseráty uveřejněné v různých listech, kterými žalovaná firma kupujícímu obecenstvu z venkova slibovala výhody hrazení cesty do Prahy.

Žaloba tato byla doručena žalované straně dne 7. června 1929 a první rok o ní byl ustanoven na den 19. června 1929.

Dne 6. června 1929, tedy ještě před doručením první žaloby, podala jiná živnostenská organizace na tutéž firmu rovněž žalobu zdržovací pro inseráty shodného obsahu uveřejněné v jiných listech, pokud se týče týchž listech z jiného data.

První soud usnesením odmítl tuto druhou žalobu jako nepřipustnou z povinnosti úřadu, s odůvodněním, že pro totéž jednání nekalé soutěže byla již dne 29. května 1929 proti žalované straně žaloba podána a rozepře o ní byla zahájena (§ 15, 3. odst. proti nek. soutěži a § 232, I. odst. csř.).

Vrchní soud v Praze jako soud rekursní stížnosti žalující strany proti tomuto usnesení vyhověl, napadené usnesení zrušil a soudu prvnímu uložil, aby nehledě k zamítacímu důvodu žalobu přijal a o ní po zákonu jednal a při tom vzal zřetel na útraty stížnosti jako na útraty sporu, uváděje, že není tu předpokladu zákazu kumulace žalob podle § 15, 3. odst. cit. zák., ježto žaloba první byla žalované firmě doručena dne 7. června, kdy tedy rozepře byla zahájena, kdežto žaloba druhá byla podána již den před tím, dne 6. června, kdy ještě žaloba doručena nebyla.

Ostatně v druhém případě že jedná se o inseráty uveřejněné v jiné době a v jiných listech, tedy o nový zásah, nový další čin, který poukazuje na vědomí a úmysl soutěžitele, na nové rozhodnutí jeho a který opravňuje ku podání nové žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

V důvodech uvádí:

»Podle § 15 (3) zákona o nekalé soutěži nejsou další žaloby proti téže osobě pro totéž jednání přípustny, jakmile byla